

Jo només havia anat al mercat a la recerca d'alguna conversa entretinguda que captés el meu interès. Una d'aquelles que desvetlla un sentiment i fa que li prestis més atenció. Buscava, en definitiva, una mica d'inspiració per tornar a fer el que sabia fer: escriure. La tarda del divendres era diferent de la resta dels dies de la setmana; hi havia més varietat de consumidors: el marit que acompanyava a la mestressa, la mare, la sogra, l'amiga, la mare de l'amiga, la germana, el cunyat i per descomptat els nens, de totes classes i alçades.

Em vaig quedar fins tard; volia sentir les converses de les venedores recollint les parades.

Sortia quan el mercat tancava amb un bon recull d'apunts divertits. Gens divertit era el fred que hi feia. Arraulint-me dins l'abric, vaig desfil·lar cap a casa.

Va ser en passar pel costat del pàrquing just damunt de les reixes de la claveguera, un objecte em va cridar l'atenció. Que curiós, vaig pensar apropant-me, sembla que sigui de veritat..... collons i és que és de veritat! No havia ànima ni viva ni congelada que pogués sentir el xiscle que em va sortir en tocar una pàl·lida, freda i insensible orella. La conversa em va venir a la memòria com un flaix: "*Cari, corre que se me caen las orejas*" ell, la noia i una nena petita entraven al pàrquing.

La deixo i si no perquè no s'adonava. Ostres, no puc, acabarà morint-se del tot.

Així doncs, després d'uns moments de lluita aferrissada amb la meva consciència, vaig agafar-la d'una punta i posant-me-la a la pitrera vaig sortir esperitada cap a l'hospital.

- No es creurà el que m'ha passat (al taulell d'urgències).
- M'ho crec o no m'ho crec si m'ho explica (ja hi som).
- M'he trobat una orella congelada.
- On?

— Es fot de mi?

— Vostè vol o no vol que la cregui. On?

— A les escales del pàrquing del mercat.

— Bé, doni-me-la, és la tercera que ens arriba avui, i no s'amoïni dona!, les orelles són sensibles al fred, però tal com cauen es tornen a enganxar. Tard d'hora vindrà el propietari.

Vaig fer el gest de treure-la de la pitrera, quan el crit em va deixar garratibada.

— Quieta parada! Quan fa des que l'ha trobat?

— Doncs una hora.... més o menys.

— Ja no hi som a temps, ha començat la fase de descongelació, llàstima, quan li torni a passar, tot a la fresca, sense complexos ni remordiments.

— Intentava reanimar-la!

— No ho dubto,estic segura que l'orella ha estat d'allò més confortable -va dir tot donant un cop d'ull ràpid a la meva pitrera- però una cosa que es descongela no es pot tornar a congelar, correcte?

— En el cas dels pèsols doncs sí, però d'una orella.....

— Bé no importa -em va tallar- gràcies a Déu tot té remei. Fins que no hi arribi el propietari, vostè és la tutora de l'orella. Controlarem la calor corporal i llestos.

— I com ho controlaran això?

— Al dipòsit, on sinó! Ui quina cara! S'amoïna per tot vostè, no pateixi: quan pot trigar una persona a adonar-se que li falta una orella?

— He de fer una trucada.

— Déu del cel! Que no porta mòbil? Doncs no podrà ser, ja sap, les retallades.....

Dos infermers, un de cada braç em portaven a corre-cuita pels passadissos cridant: de pressa, de pressa! I tot el personal que hi era per allà contestava: de pressa, de pressa! I jo no podia parlar per molt que ho intentés. Només recordo l'olor forta de cafè que la gent

es prenia en una sala i que van aprofitar el moment per aixecar el polze en senyal d'ànim. I jo no podia parlar perquè les paraules també s'havien congelat i tothom deia: de pressa, de pressa!.....

— Nena, t'he deixat el cafè preparat, tinc pressa, ens veiem a la nit.

I va marxar tot fent-me un petó ràpid. No vaig gosar a moure'm per por que el cor em sortís per la boca de tan de pressa com anava.

Avui el necessitava més que mai; ben calent i amarg, havia de ser fort perquè em tornés a la realitat com més aviat millor. Duia la tassa a la mà, quan en vaig seure davant de l'ordinador per escriure: jo només havia anat al mercat a la recerca.....